

ANTEEKSI !

Pyydän näin lehden välityksellä seurakunnan työntekijöiden puolesta anteeksi sitä aiheutettua mielipahaa, joka syntyi alttarikukista tässä keväällä. Tai paremminkin niistä tekokukista, jotka ilmestyivät kirkkojen alttareille. Toiminta oli tahditonta. Anteeksi.

Kotikirkko on useille rakas. Altтари on pyhä paikka, jossa syntinen voi kohdata armollisen Jumalan. Liturgisesti alttarikukat julistavat sitä samaa kuin kukin kirkkovuoden aihe. Jumalanpalveluksen oppaassa sanotaan:

”Kukat kaunistavat kirkkotilan, ilmentävät alttarin kunnioitusta ja muistuttavat Jumalan luomistyöstä. Alttarilla käytetään leikkokukkia, jotka irti leikattuina kaunistavat alttaria ja antavat siinä elämänsä.”

Näin kukat ovat uhri ja samalla kertovat elämän katoavaisuudesta. Kukkaset alttarilla voivat olla myös oksia tai kukkia luonnosta. Vaatimattomuus ja kahteen väriin pitäytyminen kaunistavat. Eikä sekään haittaa, jos kukkaset alkavat vähän kuihtumaan.

Mainoslause sanoi: sano se kukkasin. Näin me toimimme arkisessa elämässä. Kukkaset kertovat sen, mitä ei saa sanotuksi. Näin käy erityisesti suruvalittelujen yhteydessä tai jäähyväisiä läheiselle lausuttaessa hautajaisissa. Samoin on salatun Jumalan edessä, olemme siinä joskus sanattomia. Kukat puhuvat omaa kieltään.

Tekokukat olivat siis välivaihe. Nyt kun on tulossa kesä, seurakuntalaiset voivat ilmoittautua seurakuntamestareille tai kirkkoherralle, kun haluavat tuoda kotikirkon alttarille kukat esimerkiksi omasta kukkapenkistään. Toki seurakunta tarvitsee säästökohteita, keksimme niitä kyllä, kun yhdessä pohdimme. Seurakunta tarvitsee edelleen paikallisten kukkakauppiaiden palveluja, kenenkään elinkeinoa ei ole tarkoitus mitätöidä.

Kukat ovat ehkä tästä lähtien hiukan vaatimattomammat, mutta ne ovat kuihtuvia leikkokukkia, ei tekokukkia, eikä ruukkukukkia. Näistä kukkaisista meitä puhuu Jesajan kirjan sana ja tällä kertaa painopiste on sanoille: Jumalan sana pysyy iankaikkisesti.

Ääni sanoo: "Julista!" Toinen vastaa: "Mitä minun pitää julistaman?" Kaikki liha on kuin ruoho, ja kaikki sen kauneus kuin kedon kukkanen: ruoho kuivuu, kukkanen lakastuu, kun Herran henkäys puhaltaa siihen. Totisesti, ruohoa on kansa. Ruoho kuivuu, kukkanen lakastuu, mutta meidän Jumalamme sana pysyy iankaikkisesti. (Jes.40:6-8).

*Merja Jyrkkä
kirkkoherra
Siikalatvan seurakunta*